

Advent II. vasárnapja – 2012. december 9. C év

Egy apuka belelapozott a leendő elsős kisfia leendő olvasókönyvébe. „Micsoda gagyi történetek! – kiáltott fel. Az én kisfiam aztán biztosan nem fog ilyen lüke meséket olvasni! Nem is érdekelné.” Ugyanez volt a véleménye a felsőbb osztályokban bevezetett kötelező olvasmányokról is. Anyuka pedig megnézte néhány nagyobb iskolás gyerek füzetét, hogy milyen fogalmazásokat írtak. Amikor meglátta, hogy milyen témákról kell a gyerekeknek fogalmazványokat írni, szintén elbiggyesztette a száját: „Ugyan már! Az én kisfiam nem fog ilyen marhaságokról írni.” Így aztán a szülők úgy döntöttek, hogy nem íratják be iskolába a fiúcskát! Hadd olvasson majd csakis olyasmit, ami őt érdekelni fogja, és hadd írjon fogalmazást csakis olyan dolgokról, amikről ő akar. Így aztán nagyrészt az utcán csavarogva nőtt, növegetett a fiú. A társai, akik iskolába jártak, egyik délután lelkendezve meséltek neki egy kalandregényről, ami akkoriban nagyon divatos volt a gyerekek között. Micsoda érdekes egy könyv! Le se lehet tenni! A fiú is szívesen elolvasta volna ... csak hogy senki nem tanította meg olvasni. Eljött az a nap is, amikor életében először beleszerelmesedett egy lányba. Olyan szívesen szerelmet vallott volna neki, ékes, szép szavakkal ... csak hogy senki sem tanította meg fogalmazni!

Az ember nem úgy születik, hogy a képességeit azonnal, minden fejlesztés, előkészület nélkül használni tudja. Igaz ez az Isten felismerésére, szeretetére vonatkozó képességeinkre is. Először mások számunkra még érthetetlennek tűnő jeleit kell megtanulnunk, hogy később olvasni tudjuk mindazt, amit szeretnénk. Először mások számunkra talán még érthetetlen vagy érdektelen szavait kell megtanulnunk ahhoz, hogy később ki tudjuk mondani, ki tudjuk fejezni a saját gondolatainkat. Először mások Istennel kapcsolatos tapasztalatait kell meghallgatnunk, hogy saját életünk eseményeiben is észrevegyük Isten jelenlétét. Meg kell látnunk és el kell fogadnunk, hogy mások számára hogyan lett örömhír Jézus evangéliuma ahhoz, hogy a mi életünkbe is örömet hozzon. Ezért van szüksége a közeledő Messiásnak előfutárra! Ezért kellett valaki, aki előkészíti az Úr útját az emberek felé. Keresztelő János működése, lelkes tanúságtétele és bűnbánatra való felszólítása nélkül bizonyára sokkal kevesebben ismerték volna fel Jézusban az Isten Fiát, sokkal kevesebben lettek volna az Ő tanítványai.

Ha mi most hiszünk Jézusban, mint a közénk született Istenfiában, ha örömmel és hiteles lelki előkészülettel várjuk a karácsonyt, akkor ezt azoknak az embereknek is köszönhetjük, akik előkészítettek bennünket Jézus megismerésére és példát adtak nekünk az örömteli ünneplésre. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy mi is kaptunk ilyen küldetést: Isten előfutárának lenni mások életében, Jézus útjának előkészítőjévé lenni embertársaink felé. Nem szabad elhinnünk azt a sokat hangoztatott, de hamis és romboló elvet, hogy a „vallásosság magánügy, senkinek semmi köze ne legyen mások hitéhez, mindenki higgyen csak abban, amiben akar és akkor, amikor akar”! Természetesen a vallás személyes ügy abban az értelemben, hogy senki sem hihet mások helyett, illetve nem lehet kikényszeríteni a hitet valakinek a belső meggyőződése ellenére. Azonban tagadhatatlan, hogy a hitre senki sem jut el mások segítségével, példaadásával, tanítása nélkül, csak úgy „magától”. Semmiféle hitre, nem hogy még az egyetlen igaz Istenbe vetett hitre! Hányan és hányan mennek el süketen, vakon, figyelmen kívül amellet a jelek mellett, amelyeket Isten ad az életükben! Nem veszik észre őket, mert senki nem hívta föl rá soha a figyelmüket. Hányan és hányan elégedetlenkednek folyton az életükkel, panaszkodnak szinte szünet nélkül, pedig annyi dologért hálásak lehetnének. Hányan és hányan csak a rosszat veszik észre másokban vagy az életük eseményeiben, pedig mindennap és talán nagyobb mértékben jelen van a jó is! Hányan és hányan nem találják meg az értelmet a küszködéseikben, pedig ezek által fejlődnek,

erősödnék emberileg. Igenis, óriási szükség van előfutárokra, útkészítőkre, akik segítenek másoknak a saját, személyes hitük kifejlődésében és érlelődésében.

Advent II. vasárnapjának evangéliuma minket is felhív arra, hogy legyünk ilyen előfutárok! Hogyan? Nézzük, mit is tett Keresztelő János! Saját életével radikálisan példát mutatott. Kivonult a pusztába, vagyis számos kevésbé fontos dologtól elfordulva teljesen Istennek élt, imádkozva és böjtölve. Csak azok példamutatása lehet igazán hatékony és hiteles, akik tényleg Isten jelenlétének tudatában élnek, a Vele való kapcsolat meghatározza döntéseiket, emberi kapcsolataikat. Azután János bűnbánatot hirdetett: felhívta az emberek figyelmét a bűneikkel való szakítás fontosságára, s ebben segítette is őket. Nekünk is bátran fel kell vállalnunk azt a küldetést, hogy a ránk bízottak életében észrevesszük a bűnök, emberi gyengeségek okozta akadályokat, rámutatunk ezekre és szeretettel próbáljuk rávenni őket a bűneik elleni küzdelemre. Persze ugyanilyen fontos a saját vétkeink tudatosítása és a leküzdésükre tett erőfeszítésünk is. Végül János lelkes örömmel rámutatott a közeledő Krisztusra. Nekünk is rá kell mutatnunk Jézus közeledésére, jelenlétére embertársaink életének eseményeiben. Ahol és amiben ők még nem látják meg Isten kezének nyomát, ott és abban nekünk kell azt észrevenni és rányitni a tekintetüket, hogy ők is észrevegyék és örvendezni tudjanak neki.